

РЕШЕНИЕ

№ 6355

гр. София, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА**

при участието на секретаря **ЕВА ЮЛ. ИВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА** Гражданско дело № 20211110144208 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Ищецът **И. В. К.**, ЕГН *****, моли съда да осъди ответника ..., **БУЛСТАТ ...**, да заплати претърпените от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в стойността на дължимото му се обезщетение за полагащия му се платен годишен отпуск за времето, в което е бил незаконно уволнен или общо за 73 дни /след изменение на иска за 67 дни/, в периода от 12.04.2019 г. до 11.05.2020 г. и от 13.05.2020 г. до 25.05.2021 г., в общ размер на **3507 лв.** /след изменението на иска по реда на чл.214 от ГПК в размер на **3206,29 лв.**/, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска /07.06.2021 г./ до окончателното плащане. В хода на производството **И. В. К.** е починал и като ищци по делото на осн. чл.227 от ГПК са конституирани неговите наследници по закон - **Д. Г. Т.**, ЕГН *****, **И. И. К.**, ЕГН ***** и **Д. И. Б.**, ЕГН *****, които поддържат исковата молба.

Ответникът ..., **БУЛСТАТ ...**, е депозирал отговор на исковата молба извън законоустановения едномесечен срок. В съдебно заседание се явяват негови представители, които оспорват иска, като го намират неоснователен и недоказан. Посочва, че като ищецът не е заемал реално длъжността по служебно правоотношение за исковите периоди, съответно не му се дължи обезщетение за неизползван годишен отпуск, за периода на незаконното уволнение. Молят за отхвърляне на исковите.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и след съвкупен анализ на приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото са искове с правно основание чл. 61, ал. 2 ЗДСл.

Съгласно разпоредбата на чл. 61, ал. 2 ЗДСл при прекратяване на служебното правоотношение държавният служител има право на парично обезщетение за неизползвания

платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за служебен стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 59, правото за който не е погасено по давност. Тази разпоредба е аналогична на чл. 224, ал. 1 КТ, според който при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176 КТ, правото за който не е погасено по давност.

За основателността на иска следва да се установи наличието на служебно правоотношение между страните, прекратяването му, отмяна на прекратяването, че през времето на незаконното прекратяване ищецът не е полагал труд по трудово/служебно правоотношение, повторното му прекратяване, както и основната месечна заплата, определена на служителя към датата на прекратяване на правоотношението. В тежест на ответника е при доказване на горните факти, да установи положителния факт на плащане на дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск или използване на отпуска.

По делото няма отделени страните обстоятелства и факти като безспорни между страните, но от приетите писмени доказателства, се установяват въведените от ищеца такива с исковата молба, а именно:

Със заповед № 28/08.04.2019 г. на Управителя на ... считано от 12.04.2019 г. е било прекратено служебното правоотношение с И. В. К., поради съкращение в щата, като на лицето са изплатени дължимите се към този момент обезщетения по чл.106, ал.4 от ЗДСл. за неспазения срок на предизвестие в размер на 1 месечна заплата и по чл.61, ал.2, и ла.3 от ЗДСл. за неизползвания платен годишен отпуск до датата на прекратяване на правоотношението за общо 19 дни /съответно 15 дни за 2018 г. и 4 дни за 2019 г./. С решение на ВАС по адм. дело № 1219/2020 г. окончателно е отменена като незаконосъобразна горепосочената заповед и считано от 11.05.2020 г. ищецът К. е бил възстановен на длъжността, от която е уволнен – началник-отдел „Методология на денталната помощ“ в Дирекция „Извънболнична медицинска и дентална дейност“ в Специализирана администрация на НОЗК. За възстановяването на ищеца е издадена нарочна заповед № 479/11.05.2020 г., с която е актуализиран и размера на ОТВ до 993 лв.

С последваща заповед № 480/11.05.2020 г., считано от 13.05.2020 г., ищецът К. отново е бил уволнение, поради съкращение в щата, като му е изплатено обезщетение по чл.106, ал.4 от ЗДСл. за неспазения срок на предизвестieto в размер на 1 ОТВ. И тази заповед е била отменена от съда и считано от 25.05.2021 г. ищецът е бил възстановен на работа.

От получената от ... справка за изплатените от ответника на ищеца през периода от 2019 г. до 2022 г. суми, се установява безспорно, че на последния не са изплащани суми, които да представляват обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, за периодите на незаконното уволнение, признати за трудов стаж. Единствените изплащани на ищеца суми са предвидените в ЗДСл. обезщетения във вр. с прекратяването на служебното правоотношение, като тези за неспазения срок на предизвестие, за неизползвания платен

годишен отпуск до датата на уволнението, за периода на оставането му без работа, в резултат на незаконното уволнение, за срок от 6 месеца, за периода, в който е останал без работа, но не повече от 2 месеца, след уволнението.

От представените от ответника заповеди с №№ РД-09-18/10.01.2019 г.; № РД-09-15/07.01.2020 г. и № РД-09-7/06.01.2021 г. се установяват размерите на определения за процесните години 2019-2021 г. размер на допълнителния платен годишен отпуск за длъжностите с ненормиран работен ден, сред които и длъжността, заемана от ищеца, от 10 работни дни за 2019 г. до 12 р.д. за следващият две години.

От заключението на приетата без възражения ССЧЕ се установява, че за периода от 12.04.2019 г. до 11.05.2020 г. / *първия период, в който ищеца е бил незаконо уволнен и включен в исковия период*/ на ищеца се полагат общо 34 дни платен годишен отпуск /*представляващ сбор от основния платен годишен отпуск от 20 р.д. и допълнителния платен годишен отпуск от 10/12 р.д., изчислени за периода на незаконното уволнение*/, за който период полагащото се обезщетение възлиза на сумата от 1627, 08 лв. в брутен размер. Съответно за следващия период от 13.05.2020 г. до 25.05.2021 г. на ищеца се полага общо 33 дни платен годишен отпуск, за който обезщетението възлиза на сумата от 1579, 21 лв.

Ищите своевременно са предприели изменение на иска като са уточнили по реда на чл.214, ал.1 от ГПК, че претендират сумата от общо 3206,29 лв. за общо неизползвания размер от 67 платен годишен отпуск, за периодите, в които ищеца не е бил реално на работа, поради незаконното си уволнение.

Други доказателства за релевантни по спора факти и обстоятелства не са ангажирани.

От правна страна, основният спорен по делото въпрос е относно дължимостта на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето от уволнението, което в следствие е признато за незаконно, до възстановяване на работа/служба на незаконно уволнения служител.

По този въпрос, докато производството бе висящо бе прието решение на Съда на Европейския съюз по присъединени дела С – 762/18 и С – 37/19, което е задължително за настоящия съд, на основание чл. 633 ГПК и посредством което се преодолява установената до момента константна практика на съдилищата в България, вкл. на ВКС, придвиждаща, че обезщетение за полагащия се размер платен годишен отпуск, за периода, за който уволнението е признато за незаконосъобразно, не се дължи, тъй като макар този период да се признава за трудов стаж, реален труд не е полаган и съответно не се дължи отпуск за възстановяване на работната сила, респ. обезщетение за неизползвания размер на този вид отпуск.

В решение на Съда на ЕС обаче е прието диаметрално противоположна позиция, че за периода от уволнението, което в следствие е било признато за незаконно, до възстановяването на работа работникът има право на платен годишен отпуск, независимо че действително не е полагал труд при работодателя. Прието е и че при последващо прекратяване на трудовия договор този работник/служител има право на парично

обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа. Цитираното решение на СЕС е приложимо и към настоящия случай, независимо че се касае за служебно правоотношение, с оглед сходния характер на трудовото и служебното правоотношение от гледна точка на престирането на труд.

Предвид изложеното ищеца има право на претендираното в производството парично обезщетение.

Съгласно чл. 56, ал. 1 ЗДСл, държавен служител, който има най-малко 4 месеца служебен, трудов, и/или осигурителен стаж, има право на редовен платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни. Тази разпоредба е приложима в случая, тъй като видно от представените от страните доказателства, ищеца е заемал длъжността, от която двукратно незаконосъобразно е бил уволнен повече от 4 месеца, преди първото уволнение, поради което същия е имал право на редовен отпуск от 20 работни дни. Същевременно, както по-горе бе посочено, заеманата от ищеца длъжност Началник-отдел е била сред определените от ... длъжности, с ненормиран работен ден, поради което същия е имала право и на определения допълнителен платен годишен отпуск от 10 р.д. за 2019 г. и по 12 р.д. за 2020 г. и 2021 г.

Съгласно чл. 26, ал. 4 от Наредба за заплата на служителите в държавната администрация при прекратяване на правоотношението среднодневният размер на паричното обезщетение за компенсиране на неизползваните дни платен годишен отпуск се определя от размера на основната месечна заплата, определена на служителя към датата на прекратяване на правоотношението, и средномесечния брой на работните дни за съответната година. При прилагане на този критерий и съобразно данните от заключението на ССЧЕ дължимото се на ищеца обезщетението следва да се определи на база сбора от полагащия му се основен отпуск от 20 дни годишно и допълнителния отпуск от 10/12 р.д. за съответната година. Съгласно заключението на ССЧЕ, за периода от 12.04.2019 г. до 11.05.2020 г., ищеца е имал право на общо 34 дни платен годишен отпуск /основен + допълнителен/ за които дни неизползван отпуск, единствено по вина на работодателя, поради незаконното му уволнение му се следва и парично обезщетение в размер на 1627,08 лв. Съответно за периода от 13.05.2020 г. до 25.05.2021 г. ищеца е имал право на общо 33 дни платен годишен отпуск, респ. му се следва парично обезщетение за неизползването им в размер на 1579,21 лв.

За така установените размери исковите следва да се уважат, ведно със законната лихва, дължима от датата на завеждане на исковата молба в съда до окончателното плащане на задълженията.

По разноските: При този изход на делото, право на разноски има само ищеца. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца, заместен в хода на производството от неговите наследници по закон, се дължат разноски за адвокатска защита в размер на 500,00 лв.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът ... следва да заплати в полза на СРС държавна такса в размер на **128,25лв.** върху уважения размер на

исковете и разноски за експертиза в размер на **250,00** лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ..., БУЛСТАТ ..., седалище в ... представлявана от в.и. дл. управител д-р ... **да заплати** на **Д. Г. Т.**, ЕГН *****, **И. И. К.**, ЕГН ***** и **Д. И. Б.**, ЕГН ***** като наследници на починалия в хода на производството ищеца **И. В. К.**, с ЕГН, на основание чл. 61, ал. 2 ЗДСл, сумите:

1627,08 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск размер на 34 дни, за периода от 12.04.2020 г. до 11.05.2020 г., и

1579,21 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 33 дни, за периода от 13.05.2020 г. до 25.05.2021 г., ведно със законната лихва върху тях от 07.06.2021 г. до изплащането им, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 500,00 лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК ..., БУЛСТАТ ..., седалище в ... представлявана от в.и. дл. управител д-р ... **да заплати** в полза на Софийски районен съд разноски за държавна такса в размер на **125, 25** лв. и за експертиза в размер на **250,00** лв.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____